

Colecția OVIDIU-DRAGOȘ ARGEȘANU

- *Arta războiului PSI*
- *Arta războiului PSI – Protecția*
- *Arta terapiei PSI*
- *Atacul PSI*
- *Balchis2000. Parola: „Dumnezeu“*
- *Cele 7 peceți*
- *Devenirea*
- *Jumătatea mea, femeia*
- *Karma și dreptul divin. Trezirea spirituală și conștiința de sine. De la sex la îndumnezeire – Conferințe*
- *Karma și dreptul divin. Trezirea spirituală și conștiința de sine (împreună cu VLAD T. POPESCU și RISVAN VLAD RUSU) – Conferințe*
- *Kombat Ki*
- *REIKI: între mit și realitate*

- OANA PUSTIU, *Despre spiritualitate cu Ovidiu-Dragoș Argeșanu*
- CATHERINE SHAINBERG, *Cabala și puterea visării. Trezirea la viața vizionară*
- JACK LONDON, *Rătăcitor printre stele*
- THÉOPHILE PASCAL, *Reîncarnarea. Un studiu privind evoluția umană*
- SWAMI PANCHADASI, *Clarviziune și puteri oculte*
- GINA ILIE, *Masajul – O terapie completă*
- VLAD T. POPESCU, *Dacă încă nu ai reușit...*

OVIDIU-DRAGOȘ ARGEȘANU

BALCHIS2000

PAROLA: „DUMNEZEU“

Și dacă ar fi adevărat?...

Ediția a II-a

PRO DAO

CUPRINS

Cuvânt-înainte	9
Radiestezistul	11
Întâlnirea	16
Moliftele	28
Regresia Stelei	31
Întoarcerea în trecut	39
Inițierea	46
Enigma	52
Regresia Rodicăi	55
Sfântul Nicolae	63
Misiunea	68
Plecarea la Bicz	70
Doamna	85
Alegătorii	88
Țepeș	91
Floarea de crin	95
Regresia mea	98
Dumnezeu	103
Biserica Capra	106
Club 16	108
Mutarea la Rodica	113
Descoperirea	115
Eliberarea	127
Primul milion	135
Movilița	139
Răscularea	143

Daria	153
Parola	159
Revelionul	161
Boboteaza	164
Omul mazăre	166
Ultimul Dumnezeu	176
6 din 49	178
Semnul fiarei	182
Camerele secrete	187
Simțirea	189
Ultima întâlnire	191
Împăcarea cu Dumnezeu	194
Câinele	196
Vizita	199
Epilog	201

ARGEȘANU, OVIDIU-DRAGOȘ

Balchis2000. Parola: „Dumnezeu“ / Ovidiu-Dragoș Argeșanu – Ed. a 2-a
– București: PRO DAO, 2013
ISBN 978-606-93413-0-8

821.135.1-31

Editura PRO DAO
www.edituraprodao.com
www.ovidiodragosargesanu.com

OVIDIU-DRAGOȘ ARGEȘANU
Balchis2000: parola „Dumnezeu“
© Ovidiu-Dragoș Argeșanu, 2006

© Editura PRO DAO, 2013

ISBN 978-606-93413-0-8

Un grup de tineri morți într-un accident de mașină ajung la poarta raiului, unde sunt așteptați de Sfântul Petru. Acesta îi ia în primire și îi duce să le prezinte raiul.

Pe drum, le spune:

– Aici se roagă evreii, aici se roagă hindușii, aici budiștii...

La un moment dat ajunge lângă un zid și le face semn să tacă. Tinerii trec tăcuți dincolo de marginile zonei împrejmuite, după care îl întreabă pe Sfântul Petru de ce a trebuit să fie tăcuți în aceea zonă. Sfântul Petru răspunde:

– Acolo se roagă ortodocșii, care cred că sunt singuri în rai!

Mi-a trebuit ceva timp până să scriu această carte. La început, îmi făceam probleme că nu o să fiu înțeles. Că cititorii mei nu dispun de informațiile care să-mi susțină veridicitatea povestirii. A fost nevoie de ceva muncă până când oamenii au fost pregătiți să primească varianta mea asupra ADEVĂRULUI. Pentru că asta avem în realitate fiecare: câte o variantă asupra Adevărului Suprem care este Dumnezeu. Am înțeles multe, am și mai multe necunoscute. Mi s-a reproșat că smintesc oamenii, că „le torn lavă pe gât“, că vând taine pe 150 de mii de lei. Nu știu cât de adevărat este. Știu doar că la un moment dat mă voi duce la Cel Preaînalt și îi voi spune ce am făcut, ce am avut de gând să fac și atunci El, în Înțelepciunea Lui, îmi va descoperi ce a ieșit.

De ce am scris ce am scris? Din orgoliu. Cred că ăsta a fost primul meu impuls și, chiar dacă îmi este rușine să recunosc, este adevărat. Totdeauna, în viețile mele trecute mi-a fost frică de uitarea morții și am încercat să rămân cumva în istorie, în memoria celor care-mi urmau. Mi-a fost frică de propria uitare dintre moarte și naștere. De uitarea cu care ne naștem. Acum am ajuns la înțelepciunea de a-mi lăsa în cărțile mele atâta cunoaștere încât în viața viitoare să aflu totul încă de când voi fi pus mâna pe cărțile pe care le-am scris în viața asta.

Se spun multe de spre mine, și bune, și rele. Unii mi-au creat o aură de sfânt, ceea ce este fals. Alții mă vorbesc de rău. Multe sunt adevărate. Nu tot ceea ce am făcut în viața asta este minnat, dar asta este viața mea. Nu este bună, nu este rea, este.

Știu că prin ceea ce scriu voi aduce prejudicii Bisericii ortodoxe, celei catolice și nu numai. Dar nu creștinismului și nu Lui Iisus Hristos. Dacă în cărțile mele precedente eram împotriva ideii exprimate de Dostoievski printr-un personaj care afirma că, dacă ar afla odată că adevărul și Iisus nu ar fi unul și același lucru, el ar rămâne cu Iisus, acum, pot spune că și eu așa face la fel.

În ceea ce privește Biserica ortodoxă, am o părere din ce în ce mai proastă față de ea. Cu cât o cunosc mai mult, cu atât mai mult consider că ar trebuie distrusă din temelii. Arsă de-a dreptul! De ce? Simplu. Puterea Bisericii se datorează tainelor lăsate de Iisus Hristos și de Sfinții părinți. Cunoașterea asta spirituală se transmite prin ceea ce se cheamă Sfânta Tradiție, adică tainele transmise prin viu grai, de la episcop la episcop, de la preot la preot. Au păstrat însă doar acele taine care le făceau viața mai ușoară. Am avut trei duhovnici: părintele Ilarion Argatu de la Cernica, părintele Pantelimon Hodorog de la Cernica, unul dintre ucenicii părintelui Argatu, și pe părintele Dosoftei de la Ciorogârla. Curios, toți aveau ceva cu preainalții episcopi ai Bisericii ortodoxe. Nu cu toți. Printre ei mai sunt și oameni, nu numai draci.

De ce mi-a ales Dumnezeu să am asemenea oameni drept îndrumători spirituali, aveam să aflu mai târziu. Chiar și El este nemulțumit de prestația oamenilor Lui. Ortodoxia a devenit un vodevil ieftin, fără substanță. Or, Dumnezeu a știut întotdeauna că voi avea curajul să înfierz tot, inclusiv Biserica. Pot spune că am suferit din cauza slujitorilor Bisericii. Cred că nimic nu este mai mizerabil decât să propovăduiești pe Hristos și să legi în numele Lui. Până și El este nemulțumit. Proții cred că, dacă fac Liturghia, au dreptul să facă orice. Surpriză, nu! Împotriva lor, a preoților și a episcopilor care folosesc cunoașterea pentru a lega, pentru a mă împiedica pe mine și pe alții să ne exprimăm

liberul-arbitru, mă ridic eu! Nu numai că mă ridic, dar reaffirm ceea ce am trimis secretariatului Patriarhiei: voi folosi toată cunoașterea mea ca să lovesc psi tot ce înseamnă preot sau episcop care folosește Sfintele Taine pentru a subjugă psi oamenii.

Nu mi-este frică de scoaterea părticelelor, de săbiile și de îngerii lor, de liturghiile făcute la miezul nopții, de grupurile de episcopi masoni. Convinși de menirea lor și de tainele pe care le dețin, au pierdut din vedere un singur lucru: adevărul este infinit. Iar ei dețin doar o mică parte a lui. Probabil că nu așa face asta dacă nu așa avea în spate un ajutor care transcende tot ce știu și pot ei: pe Dumnezeu, Maica și Cerul. Cred cu tot sufletul în emanciparea omului, cred că este timpul ca omul să „se roage în Duh și în Adevăr“. Prelații Bisericii nu au înțeles niciodată asta: că poți face biserică din orice cameră, dar mai important este să zidești biserici în casele și inimile oamenilor. Preocupați de șpăgi și de bani, au uitat de cel pe care au promis să-l slujească, de Dumnezeu, prin a spăla picioarele oamenilor, nu prin a le goli buzunarele.

Am vrut să fiu preot al Bisericii, dar Dumnezeu nu mi-a îngăduit. Rămân același om care dă cu pietre în Biserică, ca să sperie viperele și să se întoarcă oamenii la Casa Lui Dumnezeu. Fac o afirmație care poate că o să mă coste. Cei din Dealul Patriarhiei, cu toată puterea și cunoașterea lor, nu sunt în stare să-mi miște un fir de păr de pe creștet! Atât a ajuns de anostă viața și traiul lor spiritual. Pot să facă ce vor. Eu îmi voi îndeplini menirea de a face, din oi, oameni care să creadă și să-l iubească pe Dumnezeu. Atâta cer, să-mi lase familia în pace. Pentru că, dacă îi lovesc pe ei, care nu știu și nu se pot apăra, le iau viața.

Pare o luptă grea pentru un neavizat, dar adevărul este că nu-i așa. Cei care sunt cu Dumnezeu știu ce vreau și, chiar dacă nu mă susțin pentru că nu le permite ascultarea, cel puțin nu mă lovesc. Și dacă mai spun și o rugăciune pentru mine și îmi aprind o lumânare, îmi este de ajuns. Ceilați sunt cei care sunt ori proști, ori răi. Cei proști, scuzăți, săraci cu duhul, nu au ce să-mi facă, iar cei răi nu au ajutorul Lui Dumnezeu care știe deja ce au de

gând să facă dinainte de a se gândi măcar! Așa că lupta mea spirituală cu preasfinții ortodoxiei este de fapt terminată dinainte de a începe. Oricum, în momentul în care această carte va apărea voi fi intrat deja călare peste Sinod și voi fi luat capetele viperelor din Dealul Mitropoliei! Pe cei proști nu ar avea sens să-i lovesc: de unde nu e, nici Dumnezeu nu cere.

Știu cât de neverosimilă este cartea mea. Îmi amintește de Robert Șerban, de la emisiunea *A cincea roată la căruță*, care-mi spunea că în cărțile mele parcă este *Războiul stelelor*. Luați totul cu semnul întrebării și lăsați timpul să se aștearnă peste informațiile pe care o să le descoperiți în ea. Timpul face ca tot ceea ce este valoros să rămână și dacă ceea ce am scris este de valoare, atunci cărțile mele vor dăinui cu mult după ce nu voi mai fi. Dacă nu, se vor stinge precum un foc de paie.

CUVÂNT-ÎNAINTE

Nimic nu mă bucură mai mult și nu-mi satisface dorința de răzbunare decât să mă duc, rece, la El și să îi spun:

„Bindecuvântează-mă, Dumnezeule, că am învins!“

„Ce?“, ar întreba unii. Demonii, cu ei am treabă, pentru că Lui îi pare rău și de ei!

De ce? Pentru că din cauza lor și a femeilor am ajuns aici. Poate vreodată să-mi plătească durerea pe care am trăit-o pe acest pământ? Rănile, torturile, pierderea celor dragi, decăderile și suferințele pe care le-am îndurat timp de mii și mii de ani? Am fost decapitat, schilodit, vândut ca sclav, falit și muritor de foame. M-au mâncat viermii de viu, m-au sfârtecat fiarele, m-a ucis apa, aerul, focul și pământul. De furie, am ucis fără motiv, am umilit din ură, de frică, pentru aur și bani. Am făcut atâtea că Judecata din urmă nu știu cum m-ar mai putea exonera de pedeapsă. Am decis după atâta timp să mă întorc la Cer. De ce? Sunt, oarecum, un mercenar spiritual și o fac pentru că nu pot fi singur. În lumea asta creată de El nu poți să fii decât ori de o parte, ori de alta. Și, cum demonul nu-mi place deloc, l-am ales pe El din lipsă de altceva. Dacă exista varianta să rămân singur în univers sau în lumea spirituală, aș fi ales-o.

Nu mi-e frică să o spun. Poate că am multe defecte, dar îmi place să cred că nu mint. Nu mi-a plăcut niciodată și, dintre toate defectele, îl disprețuiesc cel mai mult. Acum stau și mă gândesc că probabil că oi fi mințit foarte mult altă dată, dacă îmi repugnă atât de mult în viața asta.

Am adunat de-a lungul vremurilor toate tipurile de ordine, medalii și distincții acordate de oameni. Dar și tot ceea ce putea oferi cerul. Asta pentru că am luptat pentru ele. Așa că să fiu

lăsat în pace cu mila lui Dumnezeu, că nu o văd, iar tot ce am obținut, fie că este vorba de cunoaștere, fie de putere spirituală, a fost pe merit. Și mai sunt lucruri, armele mele psi, pe care nici măcar El nu are voie să mi le ia dacă mi-ar trece vreodată prin cap să plec din cer.

Nu mi-e frică de El. Aș fi vrut să-l iubesc, dar nu pot să-l iert pentru atunci, demult. Fac ceea ce este bine pentru ceilalți, îi pun în legătură cu El, îi trimit la El, dar eu unul am o relație care este, sincer, nasoală. Nu-l înțeleg. Poate că este prea deștept pentru mine...

În ceea ce-l privește pe demon, cu el am cu atât mai mult de furcă. A căpătat o putere prea mare și își bate joc de tot și de toate. Cu el am multe de împărțit... Pe Luc îl vânez...

RADIESTEZISTUL

Scriam de zor la ceea ce mi-aș fi dorit să devină lucrarea mea de doctorat în psihiatrie. Știam că oricum nimeni nu mai intrase atât de adânc ca mine în problema magiei. Nu era un merit personal. Pur și simplu, așa fusese viața mea.

Cineva acolo sus, credeam, se gândise să dezvăluie tainele magiei tocmai pentru ca oamenii să fie mai liberi și să se gândească la adevăr fără ca alții să le pună mintea pe bigudiuri. Când a sunat telefonul. Am răspuns, era prietena mea, Manuela.

- Dragoș, nu te supăra că te deranjez, dar uite că este cineva care are nevoie de ajutor. I-am deschis chakrele, dar se închid la loc orice le-aș face. Este radiestezist gradul 6 și cei de la el n-au vrut să-l ajute pe motiv că este prea gravă problema, dar eu i-am spus că știu pe cineva care se bagă în orice, indiferent cât de neagră este situația. Pot să-l aduc să-l vezi?

- Bineînțeles!

- Mă gândeam că ai treabă și știu că nu-ți place să te sâcăie cineva la cap când lucrezi.

Reușise să mă nerveze de abia acum.

- Nu țin minte să fi zis cineva că are nevoie de umila mea cunoaștere și eu să-l fi refuzat!

- Da, dar...

- Lasă, adu-l și vorbim.

- Venim după patru, când ieșim de la serviciu, că și el lucrează tot aici, în institut.

- Bine. Eu sunt acasă. Nu fug.

- Mulțumesc. Te pup.

- Aide, pa!

Pe radiesteziști nu prea îi aveam la inimă pentru simplul fapt că, unii dintre ei, învățau arta manipulării și treceau peste liberul-arbitru al altor oameni. Folosindu-se de cunoștințe despre câmpuri se „jucau“ cu ceilalți ca și cu niște marionete. Se mirau că au probleme de sănătate când sursa problemelor era tocmai jocul lor de-a Dumnezeu. Nu înțelegeau că așa ceva se plătește la nivel spiritual. Nici măcar Dumnezeu nu făcea asta: nu încerca nici să-l apropie, nici să-l îndepărteze pe om de el.

Nu era primul care venea la mine și nici ultimul. Îi văzusem pe mai-marii lor, așa că nu mă mira nimic din ce li se întâmpla. Oricum aveam să merg în locul Manuelei la cabinet cât avea să învețe pentru rezidențiat și tot trebuia să cunosc pacienții de acolo, așa că poate că era mai bine că venea el la mine. Unul dintre primele lucruri pe care le înveți în psihanaliză, ca și în preoție, este că nimeni nu vine la tine dacă nu îi este îngăduit de sus și dacă nu ești obligat să-l accepți până ce și tu, și el veți fi aflat fiecare ce are de învățat unul de la altul. Dacă nu se voia undeva, sus, nici nu ar fi ajuns la ușa apartamentului meu. Avantajul cazurilor grave este că, dacă reușești să faci ceva, devii maestru, dacă nu, nu ți-o reproșează nimeni. Unde nu au reușit alții mai cunoscuți în domeniul terapiliilor alternative, poți greși și tu, care ești un începător.

Când au venit, încă de la intrare, respectivul domn, care era mai în vârstă decât mine, a început să „simtă“ casa. Măinile i se mișcau de parcă ar fi pipăit lucruri pe care nici măcar eu nu le vedeam.

– Ce simți? a întrebat Manuela. E ceva rău?

– Nu. Sunt aici ca să mă ajute, spuse el.

L-am poftit să se așeze pe unul dintre fotoliile din sufragerie. Imediat după aceea a scos un raportor și o ansă și a început să măsoare cu ele. L-am lăsat să facă ce vrea. Și eu umblasem cu prieteni de-ai mei, bolnavi, prin cabinete de medicină alternativă și făcusem același lucru. Verificasem ce știau cei la care

mergeam. Chiar mă întrebaseră de ce, dacă știu ceea ce știu, nu mă ocup eu de ei. Le răspusesem că „nimeni nu e proroc în satul lui“ și-mi dăduseră dreptate. Erau veniți din provincie, pentru că oamenii de acolo nu credeau în capacitatea lor de vindecare tocmai din cauză că crescuseră împreună. Ei nu înțelegeau că darul vindecării care venea dinspre bine era ceva datorat unei vieți trecute, care făcuse ca acel om să merite acel lucru. Nu-i de mirare că preoții nu înțelegeau și chiar contestau fenomenul din moment ce nu-l cunoșteau și nu acceptau ideea reîncarnării. Fiecare are undeva, acolo, ceva ca un fel de cont al faptelor care-i permit să treacă mai ușor peste necazuri, boli și greșeli.

Oricum, văzându-l, mă simțeam bine în pielea mea pentru că el era, pentru ceilalți, mai ciudat chiar și decât mine. Când ieși din comun cu ceva, lumea așa-zis normală nu te mai acceptă, pentru că nu te poate înțelege, și cum nu poți rămâne singur, fără să fii strivit de gândurile lor, nu ai decât să te aduni cu cei asemenea ție, lucru care îți redă sentimentul de normalitate. Așa că mă bucuram să apară în viața mea orice ciudat, care nu era nebun, chiar dacă era lovit cum era cazul lui. Fiecare are alt drum de parcurs în viață și pașii lui pot să se potrivească drumului tău. Poate nu în totalitate, dar sigur îți aduce ceva nou în concepțiile tale despre lume și viață. Așa că mă bucura să-l cunosc. De multe ori înveți și de la adversari și, spune un proverb japonez, este bine să tratezi dușmanii ca și cum mâine ți-ar putea deveni prieteni și prietenii ca și cum mâine ți-ar putea deveni dușmani. Și cam așa fac cu toți oamenii. Am învățat că cel mai rău te lovesc nu dușmanii, ci cei mai buni prieteni.

– Ce s-a întâmplat? Am întrebat după ce l-am lăsat să măsoare tot ce dorea.

Manuela se așezase pe fotoliul din fața mea, astfel că amândoi îmi stăteau în față.

– Lucrez cu profesorul de neurochirurgie Ciurea. Mă cheamă pe mine și pe încă o colegă de-a mea, tot grad 6, care este infirmieră acolo la spital, să-l ajutăm când are un caz mai deosebit și ne-a chemat la o fată care avusese un accident de mașină și avea